

SÍK SÁNDOR ÚJ VERSEIBŐL

MÁTRASZENTIMRE

Mátraszentimre, csepp falu,
Pirostetős házkoszorú
Cserzőldhajú hegyhomlokon.
Eperszemként szopogatom
Az édesillatú nevet,
Mely bujócskázva rámnevet
A kacskaringós utakon,
Hová lábam szeszélye von,
Ahol fel-felpillant reám
Egy-egy szemérmes encián.
Édes név: Imre: ifjúság!
Megifjítod a vén Hutát.
Új minden: a sok döccenő
Szekér sikálta utcakő,
A templom, mely messzünnen int
A félig tarolt hegygerinc,
A fősvény csorgó csőreje,
Az ágaskodó gödölye,
A sompolygó huncut kutyák,
Meg a meztélláb kis pulyák,
Kik futnak és sikorganak
És bőrükön barnáll a nap.
S az útnak hátat fordító
Kis faluvégi házikó,
Ahonnan a csivitelő
Fecske-anya cikáz elő
Az otthonos eresz alól,
Őt apró csórt tartani jól,
S hol engem is kézből etet
Az anyaizü szeretet.

Fiatal szellő, fűszeres,
Mely nem panaszol, nem keres,
Csak lengeti a lombokat,
Arcon legyint és símogat,
És lelkemből lassan kifú
Mindent, ami gond, ami bú,
És félálomba döngicsél.
Honnan jön ez a tiszta szél?
A messze Táttra küldi-e?
S a tömjén felhők földíje,
Mik arra messze északon
Nyulonganak hallgatagon
A messze-messze kék felé,
A mozdulatlan ég felé?

A CSÖRGŐ PATAK

Cserlomb alatt mohos kövön ülök.
A Csörgő patak altatón csörög.

Nagy kövek közt fodor hullám forog,
Gondolatom is vele kanyarog.

A hullám sír, nyujtózik, elfelé.
Sóhajt a cser, nyujtózik, felfelé.

Nyugtalan ágon hintál a levél.
Honnan jön a szél? Hova megy a szél?

TALÁLKOZÁS

Vasárnap reggel, a kis falun át
Beteghez vittem az Úrvacsorát.
Lassan lépdeltem, némán zsolozsmázva,
Köpenyem alatt szívemen a Táska.

Még csendes volt köröttem a világ.
Két gyerek hajtott két szakasz libát,
Emberi lelket mást nem esett látnom:
Három kutyával volt találkozásom.

Az első farkcsóválva, csendesen,
Mellém szegődött békességesen.
Föl-fölnézett rám. Ez valamit érez!
Az állat lám húzódik Istenéhez!

A másik valahonnan hirtelen
Kirohant és ugatott éktelen.
Hogy is tudhatná szegény árva féreg,
Hogy kire habzik szájában a méreg!

A harmadik hasalt egy ház előtt.
Láthatóan nem érdekeltük őt:
Megnézett félszemével hanyorogva
És visszasúnyt a jó meleg vacokra.

Aztán beértem. Így volt. Nincs tovább,
Többet nem láttam embert, sem kutyát,
Kebelemben az áldott Búzaszemmel,
Így találkoztam az emberi nemmel.

KETTŐS SZIVÁRVÁNY

Elült a zápor, elnyugodott a szél,
Felhő barlangok tömbjei omlanak,
S a hegy dicsőült homlokáról
Felkel a nap bíboros korongja.

Jöjj, nézz a napba, nézd: csupa láng, csupa
Szépségig-érett végig-elég öröm,
Pedig már fonja szemfedőjét
A konok éj könnyőretlen újja.

De ő nem bánja, mit neki éjszaka,
Mit a halál is! Él, s amíg él, ragyog
S szépsége édes aranyával
Önti el a keserű világot.

Nézd, nézd a felhők mámoros ünnepét:
A szépség színes templomi zászlait
Hogy lengetik, hogy bontogatják
Tornyosodó meseváraikból.

Nézd a szivárványt: kétfonatú öve
Kétszer karolja át a kitárt eget!
Nézd, és öleld, öleld, halálig,
Ezt a szegény szomorú világot!